

Sygn. akt III KZ 59/19

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku **K. D.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2019 r.

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt III KO 71/19 o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek K. D. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 8 marca 2012 r., sygn. akt IV K (...). Jako okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania w sprawie wnioskodawca wskazał: fakt pozbawienia go możliwości korzystania z pomocy obrońcy w postępowaniu przygotowawczym, brak możliwości kontaktu telefonicznego z obrońcą reprezentującym go w toku postępowania sądowego, jak

również naruszenie zasad rzetelnego procesu – poprzez niewyznaczenie składu sądu orzekającego w sprawie w sposób losowy.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt III KO 71/19, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku K. D. o wznowienie postępowania, wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na przedmiotowe postanowienie złożył wnioskodawca. Kwestionując prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2019 r., podnosząc ponownie okoliczność niezapewnienia mu prawa do należytej obrony w postępowaniu przygotowawczym, jak również wskazując na naruszenie zasady równości wobec prawa, wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz naruszenie zakazu dyskryminacji, wyrażonego w art. 32 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, skarżący wniósł o „przyjęcie wniosku o wznowienie postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest jednoznaczne stanowisko, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KO 25/18).

Zgodnie z dyspozycją art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Wyrażenie „oczywista bezzasadność”, w odniesieniu do wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania karnego - art. 545 § 3 k.p.k., należy rozumieć podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna

na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15).

Taka sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie.

Wydając zaskarżone postanowienie, Sąd Najwyższy trafnie uznał, że powołane przez K. D. okoliczności nie uzasadniają wznowienia postępowania w sprawie i nie mogą skutkować uwzględnieniem żądania wnioskodawcy. Sąd Najwyższy prawidłowo wskazał, że okoliczność braku możliwości korzystania z pomocy obrońcy z urzędu na etapie postępowania przygotowawczego była już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, rozpoznającego uprzednie wnioski skazanego o wznowienie postępowania w sprawie i została już przez Sąd Najwyższy oceniona, co znalazło wyraz w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt III KO 96/17. Podobnie, powołana przez skarżącego okoliczność niewyznaczenia składu sądu w sposób losowy, została już przeanalizowana przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt III KO 18/18. Trafnie również Sąd Najwyższy odniósł się do twierdzenia wnioskodawcy odnośnie ograniczenia w kontakcie telefonicznym z obrońcą na etapie postępowania sądowego, dyskredytując je i wskazując, że obrońca ten aktywnie prowadził obronę skazanego, nie był ograniczony w wykonywaniu swoich działań, a skazany miał niezakłóconą możliwość kontaktu z obrońcą w toku całego postępowania sądowego.

Wyżej przedstawione powody upoważniały Sąd Najwyższy orzekający w dniu 3 października 2019 r. do odmowy przyjęcia wniosku K. D. o wznowienie postępowania, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., jako oczywiście bezzasadnego.

W zażaleniu skarżący nie sformułował żadnych konkretnych zarzutów świadczących o wadliwości wskazanego wyżej postanowienia, ograniczając się do ponownego przytoczenia argumentacji wskazującej na brak możliwości korzystania z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu na etapie śledztwa.

Okoliczność ta nie mogła jednak doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego postanowienia. Wbrew argumentacji K. D., należy jeszcze raz podkreślić, że w sytuacji przedstawionej w przepisie art. 80 k.p.k. posiadanie obrońcy na etapie postępowania przygotowawczego nie jest obligatoryjne (tak: postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 20 stycznia 2004 r., sygn. akt III KK 226/03). Tym samym niezasadną jest również sugestia naruszenia zasady równości wobec prawa, wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz naruszenia zakazu dyskryminacji, wyrażonego w art. 32 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W tym stanie rzeczy nie budzi wątpliwości trafność postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2019, które, jako prawidłowe, należało utrzymać w mocy.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.